

R - BABIÄŔEKO, PROÄE MÄ•Ä TAK VELKÄ• NOHY?

StÄ™eda, 25 leden 2023

Ne, fakt vÄ™im nechci vyprÄ™it pohÄ™dku o Karkulce, natoÄ¾ o jejÄ™- babiÄ™ce. Ale o sobÄ™ a o svÄ™nÄ™meckÄ™ babiÄ™ce, Su tÄ™nejhodnÄ™jÄ™- babiÄ™ce co kdy na svÄ™tÄ™ byla. Bydlela asi pÄ™l hodinky chÄ™ze od nÄ™s, takÄ¾e asi od druhÄ™ tÄ™-dy j Ä™kole, sotva jsem doma odhodila aktovku (vzpomÄ™nÄ™te na ty velkÄ™ Ä™kolnÄ™- aktovky?) a shtla obÄ™d, tak jsem se vydala do HoleÄ™ovic, do jejÄ™-ho kouzelnÄ™ho pidibyteÄ™ku. Za dveÄ™mi byla dlouhÄ™ chodba, v nÄ™- po obou stranÄ™ch plno dveÄ™mi

Ne, fakt vÄ™im nechci vyprÄ™it pohÄ™dku o Karkulce, natoÄ¾ o jejÄ™- babiÄ™ce. Ale o sobÄ™ a o svÄ™nÄ™meckÄ™ babiÄ™ce, SudeÄ™aÄ™ce, tÄ™nejhodnÄ™jÄ™- babiÄ™ce co kdy na svÄ™tÄ™ byla. Bydlela asi pÄ™l hodinky chÄ™ze od nÄ™s, takÄ¾e asi od druhÄ™ tÄ™-dy jsem vÄ™dy po Ä™kole, sotva jsem doma odhodila aktovku (vzpomÄ™nÄ™te na ty velkÄ™ koÄ™enÄ™ Ä™kolnÄ™- aktovky?) a shtla obÄ™d, tak jsem se vydala do HoleÄ™ovic, do jejÄ™-ho kouzelnÄ™ho pidibyteÄ™ku. Za vchodovÄ™mi dveÄ™mi byla dlouhÄ™ chodba, v nÄ™- po obou stranÄ™ch plno dveÄ™mi-... Jo, bÄ™val to asi dÄ™-v jeden velkÄ™ byt, teÄ™ patÄ™il kaÄ¾dÄ™ nÄ™ komu jinÄ™mu.

Chodba byla tmavÄ™ a prÄ™izdnÄ™.
Je zajÄ™mavÄ™, Ä¾e jsem za celÄ™i ta lÄ™ta, co jsem za babiÄ™kou chodila, tam nikoho nevidÄ™la.

MÄ™la jsem ode dveÄ™mi- svÄ™j klÄ™-a a Ä™la jsem aÄ¾ na konec, kde za dveÄ™mi napravo byl bÄ™binÄ™in pokojÄ™-Ä™ek. Byl to takovÄ™ malÄ™ obdÄ™lnÄ™k, uprostÄ™ed byly dveÄ™e na malÄ™ balkÄ™nek, po stranÄ™ mÄ™ly Ä™zkÄ™ okna, na nichÄ¾ visely hÄ™Ä™kovanÄ™ zÄ™clony.
Dnes, kdyÄ¾ si na nÄ™ vzpomenu, tak stejnÄ™ mi to pÄ™ipadÄ™ neuvÄ™Ä™itelnÄ™.
Byly nejmÄ™nÄ™ dva metry na vÄ™Ä™jku a stejnÄ™ tak na Ä™Ä™ku. HÄ™Ä™kovanÄ™ z bÄ™lÄ™ch nitÄ™, tenkÄ™m hÄ™Ä™kem, s oÄ™kem sotva viditelnÄ™m. Ani mi tehdy nepÄ™iÄ™lo, Ä¾e je to nÄ™co ä€extraä€, protoÄ¾e jen mÄ™lokdy jsem babiÄ™ku vidÄ™la s rukama v klÄ™nÄ™. VÄ™tÄ™jinou nÄ™co vyrÄ™bÄ™la: pletla ponoÄ¾ky, rukavice, svetry, hÄ™Ä™kovala zÄ™clony. A vÄ™tÄ™jinu z toho dÄ™lala tak, Ä¾e se na svÄ™ ruce ani dÄ™vat nemusela. Prsty se jen kmitaly a dÄ™lo pÄ™ibÄ™valo.

JeÄ™tÄ™ mÄ™im schovÄ™no plno nÄ™dhernÄ™ch pletenÄ™ch deÄ™ek ä€“ od tÄ™ch malÄ™ch, nÄ™kdy i menÄ™Ä™ch neÄ¾ obvod sklenice, aÄ¾ po velikÄ™ ubrusy na svÄ™iteÄ™nÄ™- stÄ™l.

Tahle doba je uÄ¾ dÄ™vno za nÄ™mi, pochybuju, Ä¾e by jeÄ™tÄ™ nÄ™kdo nÄ™co podobnÄ™ho nejenÄ¾e svedl, ale opravdu dÄ™lal.

Mj. naposledy jsem potÄ™ vidÄ™la hÄ™Ä™kovat zÄ™clony z pÄ™Ä™-ze; to dÄ™lala moje mÄ™ma, kdyÄ¾ si jednou na lyÄ¾Ä™ch blbÄ™ zlomila nohu, mÄ™la sÄ™dru odshora aÄ¾ dolÄ™ a straÄ™jnÄ™ trpÄ™la, Ä¾e nemÄ™Ä¾e plno pracÄ™- dÄ™lat. Tak alespoÄ™ uhÄ™Ä™kovala krÄ™snÄ™ zÄ™clony do jednoho pokoje ä€“ ten pokoj mÄ™l okna od stropu k podlaze (jo, bylo to nÄ™dhernÄ™!) a Ä™Ä™e oken byla takÄ™ od zdi ke zdi, tedy celÄ™ch osm metrÄ™ krÄ™it tÄ™iapÄ™l vÄ™Ä™jka. Bydleli jsme tehdy v krÄ™snÄ™m bytÄ™ na praÄ¾skÄ™ LetnÄ™. Ale tohle hÄ™Ä™kovat???

Ale vrÄ™tÄ™-m se na nÄ™vÄ™tÄ™vu k babiÄ™ce.
Jak jsem uÄ¾ psala, chodila jsem k nÄ™- kaÄ¾dÄ™ den.

Babička byla nikdy nedotčená
 kniha vjemožných zámavostech. Kdy jsem ječet o hodně dává v bálvala k něsemotamo odložena na noc,
 tedy fakt jako mrávkavka, protože rodiče měli candrbájl (byli svého času mistři
 Evropy ve společenském tanci), byl to pro mne vždy dočasně večer a noc a den.
 Tých pohádek! No, ale na jednu, k vzteku, nikdy nezapomenu: tedy na tu
 první a jedinou. Protože to šel zrovna jakýs princ vysvobodit princeznu, nebo tak
 něco, a do aravného světa vstupoval kouzelným pádem. Vstoupil tam, dostal se
 do spleti kořenů cest, a hledal a hledal! Chrrrrr, chrrrrr! Babička
 nezbuditelně usnula a já za pár minut taky, stuleně v její náruči. No
 nic, však já se zeptám ráno.
 Jenže ráno bylo zase plno
 věcí, pláň, činnost a já si na tu nedopovědanou pohádku vzpomněla až za
 tři den, kdy naši kroužili a kralovali v Lucerně.

Že Babi, a kdy ten princ byl
 v těch kořenech, kudy se dostal za tou princeznou? Babička se na mne
 udiveně podívala: Že Copak já vím? To ses měla zeptat hned ráno, ten se tam
 určitě zamotal a pohádka se nám ztratila! Večer ti povím jinou, ano? Proto dodneška princ bloudí v aravném
 v cestích pádem zrovna kořenů! A já si to dodneška pamatuju, nevím, jak to dopadlo - a to je pádem

A z té doby se
 právě datuje ta záhada s babiččinými botičkami. Ona měla pádem svou kuchyňskou kredencí stoličku, na stoličce
 v kufru poklady.
 Jedním z těch nejhezších byly její taneční stěvkové. Dnes bych je
 tipovala tak na velikost 36 až 37. Byly hedvábné, zdobené, opravdu stěvkové
 Popelčiny. Já si s nimi hrála, směla jsem v nich po pokoji chodit
 sedm kroků k oknu, sedm zpět k babičce. Měla jsem vatou vycpané celice
 špičky, ale stejně mi nohy kvedlaly.

A pak jsem se podívala na
 babiččiny nohy v teplých bačkorách, zapnutých takovým těm zvláštním
 šebáčkem: Že Babičko, ale jak jsi je tenkrát obula?

Babička se rozesmála a jednu
 bačkoru sundala. Měla nohu velkou, širokou, u palce velikánský kloub, prsty
 každá jiná.

Že Jo, Dadlinko, to se stane,
 když hodně chodíš. Já jsem někdy obešla svět, pádem nesla jednu horu z másta
 na másto, a to vědí, to se nožičky rozrostou, když máš takovou námahu. Ale co
 kdybychom šly do parku?

Tak jsme se obě obuly, babi
 si vzala své soušné pohodlné dvaáčky, a šly jsme do trojského parku.

Hezký a milý den vám,

d@niela